

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 385/2026
01.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Вука Стевановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 8К.бр.168/24 од 08.12.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 49/26 од 05.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Вука Стевановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу 8К.бр.168/24 од 08.12.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 49/26 од 05.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу 8К.бр.168/24 од 08.12.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљена за време проверавања од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Приватна тужиља ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу у целости. Окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљена је обавезана и да приватној тужиљи ББ исплати трошкове кривичног поступка, а о чему ће суд донети посебно решење.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 49/26 од 05.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и потврђена је пресуда Основног суда у Аранђеловцу 8К.бр.168/24 од 08.12.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Вук Стевановић, због повреда закона из члана 68. став 1. тачка 10) и 12) и члана 439. тачка 3) ЗКП, те због повреда одредаба члана 33. став 4. и 5. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Основног суда у Аранђеловцу 8К.бр.168/24 од 08.12.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 49/26 од 05.02.2026. године и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи наведене пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбачити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљене АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему је то конкретно суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеној, већ својим наводима, по налажењу Врховног суда, фактички указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Ово имајући у виду да истиче да су нижестепени судови приликом одмеравања казне окривљеној погрешно ценили олакшавајуће и отежавајуће околности које су у смислу члана 54. КЗ утврдили на страни окривљене, дајући превелики значај отежавајућим околностима, будући да окривљена није раније осуђивана, а због чега се по браниоцу овако престрого изреченом кривичном санкцијом не може остварити сврха из члана 42. КЗ.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеној (члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредбе члана 68. став 1. тачка 10) и 12) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче и да је суд без адекватног образложења одбио доказне предлоге одбране и то да се на главном претресу непосредно испита вештак медицинске струке ВВ, као и малолетна ГГ у својству сведока, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 395. ЗКП. Такође, бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче и да суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање, будући да из изведених доказа произилази да критичном приликом окривљена АА није напала приватну тужилу ББ, већ да је приватна тужила напала окривљену и угрозила јој живот, при чему се окривљена том приликом само бранила од напада приватне тужиле, а који наводи браниоца би по налажењу Врховног суда представљали повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљене нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 68. став 1. тачка 10) и 12), члана 395. и члана 440. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљене захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 33. став 4. и 5. Устава Републике Србије, истицањем да је окривљеној, која је била доступна суду, повређено право да јој се суди у њеном присуству, будући да је суд одбио предлог одбране да одложи главни претрес на који окривљена није могла да приступи услед оправдане спречености због свог здравственог стања о чему је одбрана приложила медицинску документацију, чиме је суд окривљеној ускратио право да изнесе своју завршну реч, а осим тога окривљеној је одбијањем од стране суда доказног предлога одбране да се на главном претресу непосредно испита вештак медицинске струке ВВ онемогућено и да износи доказе у своју корист.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку

Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости браниоца окривљене нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић